Ὅλοι ἐλπίστε ἀπ' αὐτόν, θὰ φροντίζῃ
Νὰ σᾶς κάμῃ εὐτυχεῖς σταθερῶς
. . . . . .

Ὁ ἀναγνώστης θὰ παρετήρησεν ὅτι ὁ Σπυρίδων Ζαμπέλιος ἀπὸ μαθητὴς εἶχε τάσιν εἰς τὴν καθαρεύουσαν γλῶσσαν.

Ὁ Ἀρμοστὴς κατὰ τὴν περιοδείαν του μετέβη καὶ εἰς τὴν Λευκάδα. Διὰ τὴν ἐπίσημον ὑποδοχὴν εἶχον ἀποφασίσῃ τὰ μέλη τῆς *Ἀκαδημίας τῶν φιλογραμμάτων* ἄλλην καλλιτεχνικὴν ἑσπερίδα, ἀλλ' ὁ Ἀρμοστὴς ἔμεινεν ἐπὶ ὀλίγιστον χρόνον καὶ συνεπῶς ἀνεβλήθη καὶ ἐξετελέσθη τῇ 9 Φεβρουαρίου τοῦ 1833. Κατὰ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην παρεστάθη μελοδραματικὴ σκηνὴ εἰς τὴν νεοελληνικὴν πάντοτε, τιτλοφορουμένη «*ὁ Δαφνοστέφανος*» ποιηθεῖσα ὑπὸ Σπυρίδωνος Ζαμπελίου καὶ Ἰωάννου Μαρίνου.

Σημειωτέον ὅτι ὁ μουσουργὸς ἦτο ὁ Πίκολης.

Τὸ μέρος τῶν ποιμενίδων ὑπεδύθησαν λαμπρὰ αἱ δεσποινίδες Ἀκριβούλα τοῦ δρ. Νικολάου Σταύρου καὶ Αἰκατερίνη Καμπτσίνη.

Ἐν τῷ Ἀρ. 112 τῆς ἐπισήμου *Ἐφημερίδος τοῦ Ἑνωμένου Κράτους τῶν Ἰονικῶν Νήσων* περὶ τῶν δύο τούτων δεσποινίδων ἔγραφεν: «... ἡμεῖς εὐχόμεθα ὅπου τὸ παράδειγμά τους »νὰ συνεργήσῃ ν' ἀφαιρέσῃ, καὶ εἶναι πλέον »καιρός, ἀπὸ ταῖς οἰκογένειαις ἐκείνας ταῖς »πρόληψαις, ὅπου ὡς τώρα ἐπικρατοῦσαν ὡς »πρὸς τὴν ἀνατροφὴν τῶν κορασίων...» Ὁ ἀρθογράφος ἐννοεῖ τὴν κακὴν ἰδέαν, τὴν ἐπικρατοῦσαν διὰ τὴν σκηνήν, προκειμένου περὶ γυναικῶν. Εἰς τὰς παραστάσεις τῶν ἐρασιτεχνῶν, συνήθως νέοι ἐνεδύοντο γυναικεῖα φορέματα διὰ τὰ γυναικεῖα μέρη. Νεᾶνις καλῆς ἰδίως κοινωνικῆς τάξεως δὲν ἦτο ἀξιοπρεπὲς νὰ πατήσῃ σκηνὴν ἢ νὰ παραστήσῃ. Διὸ δικαίως ὁ ἀρθογράφος ἔπλεκεν ἐγκώμια εἰς τὰς δύο δεσποινίδας. Ἡ Ἀκριβούλα Σταύρου ἰδίᾳ ἦτο ἀπὸ τὰς καλλιτέρας οἰκογενείας τῆς νήσου.

Ἐν Λευκάδι ἐλειτούργει τότε λαμπρὸν παρθεναγωγεῖον, τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ ἄγγλου τοποτηρητοῦ Ἰωάννου **Macpheil**, τοῦ ὁποίου ἦσαν μαθήτριαι καὶ αἱ ρηθεῖσαι δεσποινίδες. Ὁ ἄγγλος οὗτος καὶ ἡ κυρία του πολὺ εἰργάζοντο περὶ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ παρθεναγωγείου, τὸ ὁποῖον ἐξεπλήρωσε τὸν σκοπόν του.

Κατὰ τὰς ἐπισήμους ἐξετάσεις τοῦ 1832 λ. χ ἦσαν ἑξήκοντα αἱ μαθήτριαι, αἵτινες διεκρίθησαν ὄχι μόνον εἰς τὰ γράμματα, ἀλλὰ —κατὰ τὴν *ἐπίσημον ἐφημερίδα*— «προσέτι εἰς »τὸ *ράψιμον*, κάμνουσαι κάθε πρᾶγμα μὲ τοι»αύτην γρηγοράδα καὶ ἐπιδεξιότητα, ὥστε »ἠξιώθησαν τὰ ἀνήκοντα βραβεῖα. Αὐτὰ ἦσαν »δαφνοτέφανοι πλεγμένοι μὲ πολλὴν χάριν κατὰ »τὸν Ἑλληνικὸν τρόπον, μὲ τοὺς ὁποίους ἡ ἀρ»χόντισσα κυρία Μεκφιελ ἐστεφάνωσεν τὰ δια»πρέψαντα κοράσια...»

ΣΠ ΔΕ ΒΙΑΖΗΣ

ΑΦΟΡΙΣΜΟΙ

Ἡ φιλοδοξία εἶνε μαγικὴ ῥάβδος, ἡ ὁποία τὸν κλεινὸν φέρει εἰς τὰ φωτεινὰ ὕψη τῆς δόξης, τὸν μὴ κλεινὸν εἰς τὰ σκοτεινὰ βάθη τῆς ἀτιμίας.

★

Ὄχι οἱ χωρὶς φροντίδας, ἀλλ' οἱ ἀμέριμνοι εἶνε πράγματι οἱ εὐτυχεῖς.

★

Ἡ μανία τῆς διασκεδάσεως εἶνε ἡ μήτηρ τῆς ἀνίας.

★

Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀνέφελη εὐτυχία, διότι ἡ εὐτυχία πάντα προκαλεῖ φθόνον.

★

Ἡ ἰσχὺς τοῦ ἰσχυροῦ ἔγκειται συχνὰ εἰς τὸ ὅτι ξεύρει νὰ ἐκμεταλλεύηται ἐπιτηδείως τὰς ἀδυναμίας τῶν ἄλλων.

★

Ἡ προσοχὴ μᾶς προφυλάσσει συχνὰ ἀπὸ τὴν αἴτησιν ἐπιεικείας.

★

Ἕνα γνώρισμα τοῦ ἐγωϊστοῦ: δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐνθουσιασθῇ μὲ τίποτε, ποῦ δὲν θὰ συνέβαλεν εἰς τὴν ἰδίαν του εὐτυχίαν.

★

Μιὰ ἀνοικτὴ καρδιὰ εἶνε σὰν ἀνοικτὴ κάσσα· ὅλος ὁ κόσμος λεηλατεῖ ἐκεῖ μέσα.

Μερικοὶ ἀγαθοεργοὶ μοιάζουν μὲ τὴν χωρικήν, ἡ ὁποία μὲ τὸ ἕνα χέρι δίνει τροφὴν εἰς τὴν ἀγελάδα καὶ μὲ τὸ ἄλλο τὴν ἀλμέγει.

★

Ἡ σιωπὴ εἶνε χρυσός. Ἀλλὰ πρέπει, ἐπειδὴ ὅλα δὲν εἶνε χρυσάφι ὅσα λάμπουν, νὰ μὴ ἐκλαμβάνωμεν κάθε σιωπὴν ὡς χρυσόν.

Ἀλ. Μάλδεν

Ἐχθροὶ μᾶς διαψεύδουν τὰς ἐλπίδας σπανιώτερα ἀπὸ φίλους.

★

Πρὸς τὸν ἑαυτόν των ἀντιφάσκουν μόνον οἱ μικροὶ καὶ οἱ... μεγάλοι.

★

Σὲ κάθε ὄψιμον ἀγάπην ὑποτρέμει ἡ ἀπήχησις τῆς πρώτης.

★

Ἡ ἀνατροφὴ μᾶς διδάσκει πολὺ συχνότερα νὰ κρύβωμεν τὰ σφάλματά μας, παρὰ νὰ τὰ ἀποβάλλωμεν.

★

Τὰ φωτεινότερα πράγματα δὲν εἶνε ἐκεῖνα ποῦ καταφαίνονται ταχύτερα εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

★

Πλάναι, ποῦ ριζώνουν στὴν ἀλήθεια, δασώνουν εὐκόλως

Π. Σίριους